Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 10. maijā* [i]

Institucionālās tiesības — Eiropas pilsoņu iniciatīva — Kohēzijas politika — Nacionālo minoritāšu reģioni — Reģistrācijas atteikums — Acīmredzama Komisijas pilnvaru neesamība — Regulas (ES) Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 3. punkts

Lieta T-529/13

Balázs-Árpád Izsák, ar dzīvesvietu Tirgumurešā [*Târgu Mureş*] (Rumānija),

Attila Dabis, ar dzīvesvietu Budapeštā (Ungārija),

ko sākotnēji pārstāvēja *J. Tordáné Petneházy*, vēlāk – *D. Sobor*, advokāti,

prasītāji,

ko atbalsta

Ungārija, ko pārstāv *M. Fehér*, *G. Szima* un *G. Koós*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *H. Krämer*, *K. Talabér-Ritz*, *A. Steiblytė* un *P. Hetsch*, vēlāk – *K. Talabér-Ritz*, *K. Banks*, *H. Krämer* un *B.-R. Killmann*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Grieķijas Republika, ko pārstāv *E.-M. Mamouna*, pārstāve,

Rumānija, ko pārstāv *R. Radu*, *R. Haţieganu*, *D. Bulancea* un *M. Bejenar*, pārstāvji,

Slovākijas Republika, ko pārstāv *B. Ricziová*, pārstāve,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2013. gada 25. jūlija Lēmumu C(2013) 4975 *final*, ar kuru atteikts pieteikums reģistrēt prasītāju ierosināto pilsoņu iniciatīvu.

* Tiesvedības valoda – ungāru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši I. Pelikanova [*I. Pelikánová*] (referente) un E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2015. gada 15. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2013. gada 18. jūnijā *Balázs-Árpád Izsák* un *Attila Dabis* līdz ar piecām citam personām Eiropas Komisijai iesniedza priekšlikumu pilsoņu iniciatīvai "Kohēzijas politika reģionu vienlīdzībai un reģionālo kultūru ilgtspējai" (*Cohesion policy for the equality of the regions and sustainability of the regional cultures*) (turpmāk tekstā – "strīdīgais ierosinājums") atbilstoši LES 11. panta 4. punktam un Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Regulai (ES) Nr. 211/2011 par pilsoņu iniciatīvu (OV L 65, 1. lpp.).

2 Reģistrā, ko Komisija šai nolūkā izveidojusi tiešsaistē (turpmāk tekstā – "reģistrs"), prasītāji atbilstoši Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. panta prasībām sniedza šīs pašas regulas II pielikumā minēto obligāto informāciju (turpmāk tekstā – "prasītā informācija"), it īpaši kopsavilkumu par strīdīgā ierosinājuma priekšmetu un mērķiem.

3 No informācijas, ko prasītāji sniedza kā prasīto informāciju, izrietēja, ka strīdīgā ierosinājuma mērķis bija panākt, lai Eiropas Savienības kohēzijas politika pievērstu īpašu vērību reģioniem, kuru etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības atšķiras no apkārtējo reģionu īpatnībām. Šiem reģioniem, ieskaitot ģeogrāfiskas zonas bez struktūrām ar administratīvām pilnvarām, būtu jānodrošina jebkādu ekonomisku atšķirību vai atpalicības salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem novēršana, atbalsts ekonomikas attīstībai un ekonomiskās, sociālās un teritoriālas kohēzijas nosacījumu saglabāšana tādējādi, ka to īpatnības saglabājas nemainītas. Šai nolūkā šiem reģioniem būtu jābūt tādām pašām iespējām piekļūt dažādiem Savienības fondiem un saglabāt savas īpatnības, kā arī tiem būtu jānodrošina pienācīga ekonomiska attīstība tādējādi, lai Savienības attīstība varētu būt ilgtspējīga un tiktu saglabāta tās kultūras daudzveidība.

4 Informācijas, kas sniegta kā prasītā informācija, pielikumā prasītāji atbilstoši Regulas Nr. 211/2011 II pielikumam pievienoja sīkāku informāciju par strīdīgā ierosinājuma priekšmetu, mērķiem un priekšvēsturi (turpmāk tekstā – "papildu informācija").

5 Pirmkārt, no šīs papildu informācijas izrietēja, ka, pēc prasītāju domām, nacionālo minoritāšu reģioni atbilst reģioniem un ģeogrāfiskajām zonām, kuriem var nebūt administratīvas kompetences, bet kuros ir apmetušās kopienas, kuru etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības atšķiras no apkārtējo reģionu iedzīvotāju īpatnībām un kuras vietējā līmenī veido vairākumu vai kuru skaits vietējā līmenī ir ievērojams, bet kas valsts līmenī ir minoritāte un kas (referenduma ceļā) ir paudušas savu gribu attiecīgajā dalībvalstī būt autonomijas statusā (turpmāk tekstā – "nacionālo minoritāšu reģioni"). Šie nacionālo minoritāšu reģioni, pēc prasītāju domām, ir seno Eiropas kultūru un valodu glabātāji un Savienības un – plašāk – Eiropas kultūras un lingvistiskās daudzveidības būtisks avots.

6 Otrkārt, no papildu informācijas izrietēja, ka ierosinātajam Savienības tiesību aktam (turpmāk tekstā – "ierosinātais tiesību akts") pirmām kārtām bija jānodrošina reģionu vienlīdzība un reģionālo kultūru saglabāšana, novēršot jebkādas nacionālo minoritāšu reģionu ekonomiskās atšķirības vai atpalicību salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem un ļaujot saglabāt nacionālo minoritāšu reģionu ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju veidā, kas neapdraudētu to īpatnības. Saskaņā ar prasītāju teikto LESD 174.–178. pantā reglamentētajai kohēzijas politikai būtu jāatbilst LES 2. un 3. pantā definētajām pamatvērtībām, jāsekmē Eiropas ekonomiskās integrācijas apdraudēto nacionālo minoritāšu reģionu etnisko, kultūras, reliģijas vai lingvistisko īpatnību saglabāšana un jālabo šo reģionu ekonomisko attīstību ietekmējošais neizdevīgais stāvoklis un diskriminācija. Tādējādi ierosinātajam tiesību aktam būtu nacionālo minoritāšu reģioniem jāpiešķir iespēja piekļūt Savienības kohēzijas politikas fondiem, līdzekļiem un programmām, kas būtu līdzvērtīga iespējām, kādas ir šobrīd tiem piekļūt tiesīgajiem reģioniem, tādiem kā tie, kas uzskaitīti Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. maija Regulas (EK) Nr. 1059/2003 par kopējas statistiski teritoriālo vienību klasifikācijas (NUTS) izveidi (OV L 154, 1. lpp.) I pielikumā. Pēc prasītāju domām, šīs garantijas varētu ietvert tādu autonomu reģionālu iestāžu izveidošanu, kurām būtu pietiekamas pilnvaras, lai palīdzētu nacionālo minoritāšu reģioniem saglabāt to nacionālās, lingvistiskās un kultūras īpatnības, kā arī to identitāti.

7 Šai nolūkā, pirmām kārtām, ierosinātajā tiesību aktā bija jāsniedz "nacionālo minoritāšu reģiona" definīcija, atsaucoties, pirmkārt, uz jēdzieniem un mērķiem, kas ietverti noteiktos starptautisko tiesību dokumentos, it īpaši uz "nacionālās minoritātes" definīciju, kas iekļauta Eiropas Padomes Parlamentārās Asamblejas 1993. gada 1. februārī pieņemtajā Rekomendācijā Nr. 1201 (1993) par Eiropas Cilvēktiesību konvencijas papildu protokolu par nacionālo minoritāšu tiesībām, otrkārt, uz dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām, treškārt, uz judikatūru par 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas piemērošanu, ceturtkārt, uz LES 3. pantu un LESD 167. pantu, kā arī, piektkārt, uz (referenduma ceļā) pausto attiecīgo kopienu gribu attiecīgajā dalībvalstī būt autonomijas statusā. Otrām kārtām, šajā aktā bija atbilstoši iepriekš minētajai definīcijai jānosauc Savienībā pastāvošie nacionālo minoritāšu reģioni, kuri tad bija jāiekļauj kopējā teritoriālo vienību statistiskajā klasifikācijā (turpmāk tekstā – "*NUTS*"), kas ietverta Regulas Nr. 1059/2003 I pielikumā.

8 Turklāt, lai izvairītos no tā, ka valsts administratīvās iestādes izmantotu Savienības kohēzijas politikas fondus, resursus un programmas nacionālajām minoritātēm naidīgas politikas finansēšanai, ierosinātajā tiesību aktā bija jādeklarē, ka dalībvalstīm ir nekavējoties pilnībā jāievēro visi to starptautiskie pienākumi un saistības pret nacionālajām minoritātēm un ka šo saistību pārkāpšana vai neievērošana ikvienai dalībvalstij nozīmē LES 2. pantā nostiprināto vērtību pārkāpumu, uz ko attiecas LES 7. pantā aprakstītā procedūra un kas var likt Eiropas Savienības Padomei uz laiku atņemt dažas tiesības, kas izriet no Līgumu piemērošanas attiecīgajai dalībvalstij.

9 2013. gada 25. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2013) 4975 *final*, ar kuru atteikts reģistrēt strīdīgo ierosinājumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ar pamatojumu, ka no šajā ierosinājumā minēto Līgumu noteikumu, kā arī visu citu iespējamo juridisko pamatu padziļinātas analīzes izriet, ka šis ierosinājums acīmredzami ir ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

10 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 27. septembrī, prasītāji cēla šo prasību.

11 2014. gada 3. janvārī Komisija iesniedza iebildumu rakstu.

12 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 18. februārī, Slovākijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

13 2014. gada 21. februārī prasītāji iesniedza replikas rakstu.

14 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 3. martā, Ungārija lūdza atļauju iestāties šajā lietā prasītāju prasījumu atbalstam.

15 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2014. gada 7. un 12. martā, Grieķijas Republika un Rumānija lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

16 2014. gada 7. aprīlī Komisija iesniedza atbildi uz repliku.

17 Pēc lietas dalībnieku apsvērumu saņemšanas Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs ar 2014. gada 12. maija rīkojumu apmierināja Slovākijas Republikas, Ungārijas, Grieķijas Republikas un Rumānijas pieteikumus par iestāšanos lietā.

18 Slovākijas Republika, no vienas puses, un Ungārija un Rumānija, no otras puses, iesniedza savus iestāšanās rakstus attiecīgi 2014. gada 23. un 25. jūnijā. Grieķijas Republika iestāšanās aktu neiesniedza.

19 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2014. gada 18. un 23. jūnijā un 25. augustā, *Judeţul Covasna* (Kovasnas rajons Rumānijā), *Bretagne réunie* un *Obec Debraď* (Debradas municipalitāte Slovākijā) lūdza atļauju iestāties šajā lietā prasītāju prasījumu atbalstam.

20 Pēc lietas dalībnieku apsvērumu saņemšanas Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētājs ar 2015. gada 18. maija rīkojumu noraidīja *Judeţul Covasna*, *Bretagne réunie* un *Obec Debraď* pieteikumus par iestāšanos lietā.

21 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un tās Reglamenta 89. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja galvenos lietas dalībniekus rakstveidā izteikt viedokli par dažiem lietas aspektiem. Lietas dalībnieki šos lūgumus izpildīja noteiktajā termiņā. Savā atbildē prasītāji paziņoja, ka atsakās no sava prasījuma, kas bija vērsts uz to, lai Komisijai tiktu uzlikts pienākums reģistrēt strīdīgo ierosinājumu un veikt visus citus prasītos juridiskos pasākumus.

22 Vispārējā tiesa 2015. gada 15. decembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku – izņemot Grieķijas Republiku, kuras pārstāvis šajā tiesas sēdē nepiedalījās, – mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem. Šajā tiesas sēdē Komisija informēja Vispārējo tiesu, ka prasītāji strīdīgā ierosinājuma interneta vietnē ir publicējuši iebildumu rakstu, ko Komisija bija iesniegusi šajā lietā, un ka, neraugoties uz tās lūgumu, tie ir atteikušies to izņemt. Tā lūdza Vispārējo tiesu, sadalot tiesāšanās izdevumus, ņemt vērā šo prasītāju ļaunprātīgo rīcību. Prasītāji Komisijas pārmestos faktus neapstrīdēja, bet apgalvoja, ka viņu rīcība nav tiesību ļaunprātīga izmantošana, jo nepastāv neviens dokuments, kurā tas būtu aizliegts. Tādējādi viņi lūdza Vispārējo tiesu piemērot vispārējos noteikumus par tiesāšanās izdevumiem.

23 Pēc viņu prasījumu pielāgošanas (šī sprieduma 21. punkts) prasītāju, kurus atbalsta Ungārija, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest prasītājiem un Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Kaut arī Grieķijas Republika formāli nav iesniegusi prasījumus, ir uzskatāms, ka, tā kā tā ir iestājusies lietā Komisijas prasījumu atbalstam, tā vienkārši pievienojas šiem prasījumiem.

26 Slovākijas Republikas, kas ir iestājusies lietā Komisijas prasījumu atbalstam, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Rumānija, kas ir iestājusies lietā Komisijas prasījumu atbalstam, būtībā pievienojas šiem prasījumiem, ciktāl tie ir vērsti uz to, lai prasība tiktu noraidīta kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Juridiskais pamatojums

Par dažu iebildumu pieņemamību

28 Replikas stadijā prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, būtībā izvirzīja iebildumus par, pirmkārt, pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu un, otrkārt, kļūdainu LESD 352. panta interpretāciju.

29 Pēc Vispārējās tiesas aicinājuma paust savu viedokli par šo lietas aspektu (šī sprieduma 21. punkts), Komisija, kuru atbalsta Slovākijas Republika, atsaucās uz iebilduma par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu nepieņemamību, jo šis iebildums pirmo reizi ir izvirzīts tikai replikas stadijā un neatbilst Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta, tos skatot kopā, prasībām.

30 Arī attiecībā uz iebildumu par kļūdainu LESD 352. panta interpretāciju Komisija, kuru atbalsta Rumānija un Slovākijas Republika, lūdza to noraidīt kā nepieņemamu tāpēc, ka tas pirmo reizi ir izvirzīts tikai replikas stadijā.

31 Prasītāji iebilst, ka viņi šos iebildumus ir izvirzījuši, atbildot uz argumentiem, ko Komisija ir sniegusi savā iebildumu rakstā, un apgalvo, ka šie iebildumi ir tikai divu viņu prasības pieteikumā jau ietverto iebildumu paplašinājums.

32 Jāatgādina, ka saskaņā ar 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta, tos ņemot kopā, izriet, ka jaunu pamatu izvirzīšana pēc prasības pieteikuma iesniegšanas ir aizliegta, ja vien šie pamati nav balstīti uz tiesību un faktiskiem apstākļiem, kas ir atklājušies procesa laikā. Tomēr pamats, kas papildina prasības pieteikumā tieši vai netieši iepriekš izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (skat. spriedumu, 2008. gada 15. oktobris, *Mote*/Parlaments, T-345/05, Krājums, EU:T:2008:440, 85. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāds pats risinājums attiecas uz iebildumu, kas izvirzīts pamata atbalstam (skat. spriedumu, 2013. gada 19. marts, *In 't Veld*/Komisija, T-301/10, Krājums, EU:T:2013:135, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Lai jaunu argumentu varētu uzskatīt par iepriekš izvirzīta pamata vai iebilduma paplašinājumu, tam ir jābūt pietiekami ciešai saiknei ar prasības pieteikumā sākotnēji izvirzītajiem pamatiem vai iebildumiem, lai to varētu uzskatīt par dabisku diskusijas attīstības tiesvedības ietvaros rezultātu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 26. novembris, *Groupe Gascogne*/Komisija, C-58/12 P, Krājums, EU:C:2013:770, 31. punkts).

34 Šajā lietā nav strīda, ka iepriekš 28. punktā minētie iebildumi par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu, kā arī iebildums par kļūdainu LESD 352. panta interpretāciju nebija ietverti prasības pieteikumā.

35 Tomēr iebildumi par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu būtībā ir prasības pieteikumā izteikto iebildumu paplašinājums un ir balstīti uz apstākļiem, kas ir atklājušies tiesvedības Vispārējā tiesā laikā. Pirmkārt, šie iebildumi ir cieši saistīti ar vienīgo pamatu, ko prasītāji būtībā ir izvirzījuši savā prasības pieteikumā, par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2 punkta b) apakšpunkta pārkāpumu tāpēc, ka strīdīgais ierosinājums nav acīmredzami ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus. Tie šķiet esam šī pamata atbalstam sniegto argumentu jauna juridiska kvalifikācija iebildumu rakstā dažu Komisijas izvirzīto argumentu gaismā, un no tā, pēc prasītāju domām, izriet, ka vienīgais apstrīdētā lēmuma pamatojums bija, ka Komisija atbilstoši spēkā esošajiem Savienības tiesību aktiem neuzskatīja par lietderīgu izmantot savas pilnvaras tā, kā viņi to vēlējās. Otrkārt, prasītāji pamato šo iebildumu iesniegšanu ar dažiem apstākļiem, kas ir atklājušies tiesvedības Vispārējā tiesā laikā, proti, argumentiem, kurus Komisija ir izvirzījusi iebildumu rakstā un saskaņā ar kuriem "Savienības politika nevar kļūt par tādas politikas instrumentiem, kas vērsta pret nacionālajām minoritātēm", un "nacionālo minoritāšu īpatnības var tikt atbilstoši ņemtas vērā, nosakot *NUTS* nomenklatūru dalībvalstu mērogā".

36 Tādējādi iebildumi par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu ir pieņemami.

37 Savukārt iebildums par kļūdainu LESD 352. panta interpretāciju nav ar ciešu saikni saistīts ar prasības pieteikumā ietvertajiem iebildumiem. Turklāt šis iebildums nav pamatots ar apstākļiem, kas būtu atklājušies tiesvedības Vispārējā tiesā laikā, jo – neatkarīgi no Komisijas argumentiem iebildumu rakstā – šis iebildums varēja tikt izvirzīts jau prasības pieteikumā. Apstrīdētajā lēmumā Komisija jau bija izteikusi nostāju, ka neviens Līgumu noteikums bez strīdīgajā ierosinājumā minētajiem nevar būt ierosinātā tiesību akta juridiskais pamats, tostarp arī ne LESD 352. pants.

38 Tādējādi iebildums par kļūdainu LESD 352. panta interpretāciju ir jānoraida kā nepieņemams un atlikušajā daļā ir jānoraida Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību.

Par lietas būtību

39 Savas prasības atcelt apstrīdēto lēmumu atbalstam prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, būtībā atsaucas uz vienu vienīgu pamatu par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, jo strīdīgais ierosinājums nav acīmredzami ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus. Ņemot vērā iepriekš 38. punktā izdarītos secinājumus, jāuzskata, ka šis pamats ir iedalīts vairākos iebildumos, pirmkārt, par kļūdainu LESD 4. panta 2. punkta c) apakšpunkta un 174. panta, kā arī Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punkta, to lasot šīs pašas regulas preambulas 10. apsvēruma gaismā, interpretāciju, otrkārt, par kļūdainu LESD 167. panta interpretāciju, treškārt, par kļūdainu LESD 19. panta 1. punkta interpretāciju, ceturtkārt, par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas kļūdainu ņemšanu vērā un, piektkārt, par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu.

40 Šajā lietā ir jāsāk ar iebilduma par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas kļūdainu ņemšanu vērā izskatīšanu.

Par iebildumu par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas kļūdainu ņemšanu vērā

41 Prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, apstrīdētajā lēmumā ņemot vērā papildu informāciju, kā definēts iepriekš 4. punktā.

42 Komisija, ko atbalsta Rumānija un Slovākijas Republika, lūdz šo iebildumu noraidīt.

43 Šis iebildums izvirza jautājumu par to, kāda ir informāciju, uz kuru Komisija ir tiesīga balstīties, lai izlemtu, ka Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētie nosacījumi pilsoņu iniciatīvas reģistrācijai nav izpildīti.

44 Regulas Nr. 211/2011 4. pantā ir tostarp noteikts:

"1. Pirms uzsākt paziņojumu par atbalstu ierosinātajai pilsoņu iniciatīvai vākšanu no parakstītājiem, organizatoriem izvirza prasību reģistrēt minēto iniciatīvu Komisijā, sniedzot II pielikumā minēto informāciju, jo īpaši par ierosinātās pilsoņu iniciatīvas priekšmetu un mērķiem.

[..]

2. Divos mēnešos pēc II pielikumā norādītās informācijas saņemšanas Komisija reģistrē ierosināto pilsoņu iniciatīvu, piešķirot tai vienreizēju reģistrācijas numuru, un nosūta apstiprinājumu organizatoriem, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

[..]

b) ierosinātā pilsoņu iniciatīva nav acīmredzami ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus;

[..]

3. Komisija atsakās reģistrēt iniciatīvu, ja nav ievēroti 2. punktā minētie nosacījumi.

[..]"

45 Tā kā Regulas Nr. 211/2011 4. pantā šajā ziņā ir tieša atsauce uz šīs pašas regulas II pielikumu, ir jāuzskata, ka tā saistošais spēks ir tāds pats kā šai regulai (šajā ziņā pēc analoģijas skat. spriedumu, 1996. gada 24. aprīlis, *Industrias Pesqueras Campos* u.c./Komisija, T-551/93 un no T-231/94 līdz T-234/94, Krājums, EU:T:1996:54, 84. punkts).

46 Regulas Nr. 211/2011 II pielikumā "Informācija ierosinātas pilsoņu iniciatīvas reģistrēšanai" ir noteikts:

"Lai Komisijas tiešsaistes reģistrā reģistrētu ierosināto pilsoņu iniciatīvu, iesniedz turpmāk norādīto informāciju:

1. Ierosinātās pilsoņu iniciatīvas nosaukums (ne vairāk kā 100 rakstu zīmju.

2. Priekšmets (ne vairāk kā 200 rakstu zīmju).

3. Ierosinātās pilsoņu iniciatīvas, attiecībā uz kuru Komisija tiek aicināta rīkoties, mērķu apraksts (ne vairāk kā 500 rakstu zīmju).

4. Līgumu noteikumi, ko organizatori uzskata par atbilstīgiem attiecībā uz ierosināto rīcību.

[..]

Organizatori pielikumā var sniegt sīkāku informāciju par šo tematu, ierosinātās pilsoņu iniciatīvas mērķiem un priekšvēsturi. Ja vēlas, tie var arī iesniegt tiesību akta projektu."

47 No Regulas Nr. 211/2011 4. panta un II pielikuma izriet, ka Komisija pārbauda organizatoru sniegto informāciju, lai novērtētu, vai ierosinātā iniciatīva atbilst šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētajiem reģistrācijas nosacījumiem.

48 Pretēji prasītāju apgalvotajam Regulas Nr. 211/2011 "II pielikumā norādītā informācija", uz kuru ir atsauce šīs pašas regulas 4. pantā, nav ierobežota ar obligāto informāciju, kas saskaņā ar šo pašu pielikumu ir jānorāda reģistrā.

49 Regulas Nr. 211/2011 II pielikumā atzītajām ierosinātās iniciatīvas organizatoru tiesībām sniegt papildu informāciju vai pat iesniegt Savienības tiesību akta projektu atbilst Komisijas pienākums pārbaudīt šo informāciju, tāpat kā jebkuru citu atbilstoši šim pielikumam sniegto informāciju, atbilstoši labas pārvaldības principam, ar kuru ir saistīts kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un neatkarīgi izvērtēt visus apstākļus, kam ir nozīme lietā (skat. spriedumus, 2012. gada 29. marts, Komisija/Igaunija, C-505/09 P, Krājums, EU:C:2012:179, 95. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 23. septembris, Igaunija/Komisija, T-263/07, Krājums, EU:T:2009:351, 95. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Tādējādi neatkarīgi pat no tā, vai prasītā un reģistrā sniegtā informācija bija pietiekama, jāatzīst, ka, lai novērtētu, vai strīdīgais ierosinājums atbilst Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētajiem reģistrācijas nosacījumiem, Komisijai bija jāpārbauda papildu informācija.

51 Šo secinājumu neliek apšaubīt prasītāju argumenti, kas būtībā ir par to, ka Komisijai apstrīdētajā lēmumā neesot bijusi jāņem vērā papildu informācija, kas tikai ilustrēja tiesību aktu priekšlikumus, ko attiecīgā gadījumā Komisija varētu iesniegt, tomēr neatbilstot ierosinātajam tiesību aktam.

52 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija, balstoties uz papildu informāciju, uzskatīja, ka prasītāji ar strīdīgo ierosinājumu to aicina iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai nodrošinātu "reģionu vienlīdzību un reģionālo kultūru saglabāšanu", ar kuru, pēc viņu domām, katrā ziņā būtu paredzēts, pirmkārt, nodrošināt, ka dalībvalstis ievēro savas starptautiskās saistības pret nacionālajām minoritātēm, un, otrkārt, "pievērst īpašu vērību [nacionālo minoritāšu] reģioniem Savienības kohēzijas politikas kontekstā", izmantojot "nacionālo minoritāšu reģiona" definīciju, kurā ņemti vērā strīdīgajā ierosinājumā minētie starptautiskie dokumenti un attiecīgo kopienu paustā griba, identificējot un nosaucot šos reģionus.

53 Prasītājiem nav pamata apgalvot, ka apstrīdētajā lēmumā šādi identificētie pasākumi papildu informācijā būtu sniegti kā vienkārši piemēri ierosināmajiem pasākumiem, ko attiecīgā gadījumā Komisija varētu iesniegt. Pirmkārt, papildu informācijā prasītāji skaidri norāda, ka "tiesību aktos būtu [..] jādeklarē, ka dalībvalstīm ir jāizpilda to starptautiskās saistības pret nacionālajām minoritātēm". Tālāk prasītāji, atkārtojot pie prasītās informācijas jau izteikto lūgumu, norāda, ka, lai atbilstu strīdīgā ierosinājuma mērķiem, "[nacionālo minoritāšu reģioniem] jāpiešķir vienādas iespējas piekļūt Savienības struktūrfondiem un citiem fondiem, [kohēzijas politikas] resursiem un programmām [un] saglabāt savas īpatnības, kā arī tiem būtu jānodrošina pienācīga ekonomiska attīstība". Visbeidzot, viņi skaidri atsaucas uz "[nacionālo minoritāšu reģionu] jēdzienu, kas jādefinē Savienības tiesību aktā", un norāda, ka "papildus nacionālo minoritāšu reģionu jēdziena definīcijai Komisijas sagatavotajā Savienības tiesību aktā tā pielikumā jānorāda arī to nosaukumi, ņemot vērā [papildu informācijā] norādītajos starptautiskajos dokumentos izmantotos kritērijus un attiecīgo kopienu gribu". No iepriekš minētajiem papildu informācijas teksta fragmentiem izriet, ka to pasākumu priekšlikumus, kurus Komisija ir ņēmusi vērā apstrīdētajā lēmumā, prasītāji šajā papildu informācijā bija skaidri norādījuši kā pasākumus, kuriem katrā ziņā ir jābūt ietvertiem tiesību akta priekšlikumā.

54 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā Komisija pamatoti ir ņēmusi vērā šos pasākumus, lai pārbaudītu, vai strīdīgais ierosinājums atbilst Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta nosacījumiem tā reģistrācijai.

55 Turklāt iepriekš 50. punktā izdarīto secinājumu neliek apšaubīt lietas dalībnieku argumenti par to, vai papildu informācijas ņemšana vērā apstrīdētajā lēmumā šajā gadījumā bija vai nebija prasītāju interesēs.

56 Šajā ziņā jāuzsver, ka pilsoņu iniciatīvas organizatoriem katrā lietā ir jānovērtē, vai viņu interesēs ir izmantot tiem Regulas Nr. 211/2011 II pielikumā atzītās tiesības sniegt papildu informāciju par viņu ierosinājuma priekšmetu, mērķiem un priekšvēsturi, ņemot vērā atbilstošo Komisijas pienākumu to pārbaudīt nolūkā tostarp novērtēt, vai ierosinātā pilsoņu iniciatīva ir jāreģistrē. Tomēr pēc tam, kad pilsoņu iniciatīvas organizatori ir nolēmuši izmantot savas tiesības sniegt šādu papildu informāciju, Komisijai tā jāņem vērā un tā nevar – un tai tas arī nav jādara – aplūkot jautājumu, vai šīs informācijas vērā ņemšana ir vai nav organizatoru interesēs.

57 Šajā lietā prasītāji sniedza papildu informāciju Komisijai, kurai tādējādi tā bija jāpārbauda neatkarīgi no tā, vai tas bija vai nebija prasītāju interesēs.

58 Tā kā prasītāju argumentācija ir pilnībā atspēkota, iebildums par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas kļūdainu ņemšanu vērā ir jānoraida.

Ievada apsvērumi par pārējiem prasītāju izvirzītajiem iebildumiem

59 Ciktāl visi pārējie prasītāju izvirzītie iebildumi būtībā ir saistīti ar Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu (39. punkts iepriekš), ir jāatgādina, ka saskaņā ar LES 5. pantu Savienības kompetenču robežas nosaka kompetences piešķiršanas princips, ka saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu katra iestāde darbojas saskaņā ar Līgumos noteiktajām pilnvarām un ka šajā kontekstā Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts nosacījums, ka ierosinātā pilsoņu iniciatīva nevar būt acīmredzami ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus.

60 No Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta formulējuma izriet, ka Komisijai ir jāveic tās rīcībā esošo faktu pirmā pārbaude, lai novērtētu, vai ierosinātā pilsoņu iniciatīva nav acīmredzami ārpus tās pilnvarām, precizējot, ka pilnīgāka pārbaude ir paredzēta iniciatīvas reģistrācijas gadījumā. Regulas Nr. 211/2011 10. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir noteikts, ka, saņemot Eiropas pilsoņu iniciatīvu, Komisija trīs mēnešu laikā paziņojumā izklāsta savus juridiskos un politiskos secinājumus par šo iniciatīvu, rīcību, ko tā plāno veikt, ja tāda tiek plānota, un šādas rīcības veikšanas vai neveikšanas iemeslus.

61 Lai noteiktu, vai Komisija šajā lietā ir pareizi piemērojusi Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu, ir jāpārbauda, vai – ņemot vērā strīdīgo ierosinājumu un tās rīcībā esošās informācijas pirmās pārbaudes ietvaros – tā acīmredzami nevarēja iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, kas pamatots ar Līgumu noteikumiem, īpaši tiem, ko prasītāji minējuši strīdīgajā ierosinājumā.

Par iebildumiem par kļūdainu LESD 4. panta 2. punkta c) apakšpunkta un 174. panta, kā arī Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punkta, to lasot šīs pašas regulas preambulas 10. apsvēruma gaismā, interpretāciju

62 Prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, uzskata, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi kļūdu interpretācijā, atsacīdamās tajā atzīt, ka LESD 4. panta 2. punkta c) apakšpunkts un 174. pants, kā arī Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punkts, tos lasot šīs pašas regulas preambulas 10. apsvēruma gaismā, varēja būt juridiskais pamats, kas tai ļautu iesniegt strīdīgajam ierosinājumam atbilstošu Savienības tiesību akta priekšlikumu.

63 Komisija, ko atbalsta Rumānija un Slovākijas Republika, lūdz šos iebildumus noraidīt.

64 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, definējusi ierosinātā tiesību akta saturu iepriekš 52. punktā minētajā veidā, norādīja:

"Saskaņā ar pieteikumu ir nepieciešami [noteikti pasākumi], lai [Eiropas Savienība] pievērstu īpašu vērību [nacionālo minoritāšu] reģioniem Savienības kohēzijas politikas kontekstā. Tomēr jebkurš pasākums, kas pieņemts, pamatojoties uz [LESD] 177. un 178. pantu, kuri reglamentē [Savienības] kohēzijas politiku, ir ierobežots ar ekonomiskās, sociālās un teritoriālas kohēzijas mērķiem, kā paredzēts LESD 174. pantā. Nacionālo minoritāšu apstākļu sekmēšana nevar tikt saprasta kā tāda, kas palīdz mazināt "dažādu reģionu attīstības līmeņa atšķirības" un vismazāk attīstīto reģionu atpalicību, kā noteikts LESD 174. panta otrajā daļā. Šajā ziņā LESD 174. panta trešajā daļā ietvertais nelabvēlīgo faktoru saraksts, kas paredz attiecīgajiem reģioniem pievērst "īpašu uzmanību", ir izsmeļošs. Tādējādi LESD 174., 176., 177. un 178. pants nevar būt juridiskais pamats ierosinātā tiesību akta [..] pieņemšanai."

65 Turklāt Komisija, norādījusi, ka tās pārbaude attiecās ne vien uz strīdīgajā ierosinājumā minētajiem Līgumu noteikumiem, bet arī uz "jebkādiem citiem iespējamajiem juridiskajiem pamatiem", secināja:

"Līgumos nav tāda juridiskā pamata, kas ļautu iesniegt tiesību akta priekšlikumu, kura saturs būtu tāds, kādu to paredz [strīdīgā ierosinājuma organizatori]."

66 Vispirms jāatgādina, ka Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem elementiem, kurus Tiesa var pārbaudīt, tostarp uz tiesību akta mērķi un saturu (skat. spriedumus, 2014. gada 11. jūnijs, Komisija/Padome, C-377/12, Krājums, EU:C:2014:1903, 34. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2014. gada 18. decembris, Apvienotā Karaliste/Padome, C-81/13, Krājums, EU:C:2014:2449, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Šie iebildumi izvirza jautājumu par to, vai, ņemot vērā tostarp ierosinātā tiesību akta mērķi un saturu, tas varētu tikt pieņemts, pamatojoties uz strīdīgajā ierosinājumā prasītāju minētajām tiesību normām par Savienības kohēzijas politiku.

68 LES 3. pantā starp citiem Savienības mērķiem ir minēta ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas veicināšana. Šī kohēzija ietilpst Savienības un dalībvalstu dalītajā kompetencē, kuras jomas ir uzskaitītas LESD 4. panta 2. punktā. Kā pamatoti norāda Komisija, juridiskais pamats, lai pieņemtu Savienības tiesību aktus, kuri ļauj tālāk konsolidēt un attīstīt Savienības darbību ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas jomā, tostarp ar struktūrfondu palīdzību, ir rodams visā LESD trešās daļas XVIII sadaļā, proti, LESD 174.–178. pantā. Tas izriet arī no 28. protokola par ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju, kas pievienots ES līgumam un LESD.

69 No LESD 174.–178. panta, tos skatot kopā, izriet, ka Savienības likumdevējs ir tiesīgs veikt pasākumus, lai veicinātu visas Savienības harmonisku attīstību un, it īpaši, mazinātu dažādu reģionu attīstības līmeņa atšķirības un vismazāk attīstīto reģionu atpalicību, šajā ziņā īpašu uzmanību veltot lauku

apvidiem, apvidiem, kurus skar rūpniecības restrukturizācija, kā arī reģioniem, kuros ir būtiska vai pastāvīga ekonomiska vai demogrāfiska atpalicība, piemēram, galējiem ziemeļu reģioniem ar mazu iedzīvotāju blīvumu, kā arī salām un pārrobežu un kalnu reģioniem.

70 Atbilstoši LES 4. panta 2. punktam, kurā tostarp ir noteikts, ka Savienība respektē dalībvalstu vienlīdzību saistībā ar Līgumiem, kā arī to nacionālo identitāti, kas raksturīga to politiskajām un konstitucionālajām pamatstruktūrām, tostarp reģionālajām un vietējām pašvaldībām, "reģiona" jēdziens LESD 174.–178. panta izpratnē ir jādefinē, ievērojot pastāvošo politisko, administratīvo un institucionālo situāciju. Tomēr starp dalībvalstīs pastāvošajām administratīvajām vienībām ir lielas atšķirības gan demogrāfiskajā un ģeogrāfiskajā ziņā, gan attiecībā uz to pilnvarām. Taču Savienības tiesību aktu pieņemšana kohēzijas politikas jomā paredz, ka Savienības likumdevējam jābūt salīdzināmiem datiem par katras šīs administratīvās vienības attīstības līmeni. Kā izriet no Regulas Nr. 1059/2003 preambulas 9. apsvēruma, ar to tika izveidota *NUTS*, kas ar "teritoriālo vienību" vai "*NUTS* reģionu" – kuru līmenis hierarhijā ir atkarīgs no to iedzīvotāju skaita – definīcijas palīdzību ļauj padarīt salīdzināmu statistiku par dažādu dalībvalstīs pastāvošo administratīvo vienību attīstības līmeni un kas tādējādi noder par atsauci Savienības kohēzijas politikas īstenošanai.

71 Šajā ziņā Regulas Nr. 1059/2003 3. pantā, kurā ir noteikti statistiski teritoriālo vienību klasifikācijas kritēriji, tā redakcijā, kas bija spēkā lietas faktu laikā, ir noteikts:

"1. Dalībvalstu esošās administratīvās vienības veido pirmo kritēriju, ko izmanto teritoriālo vienību noteikšanai.

Šim nolūkam "administratīva vienība" ir ģeogrāfisks apgabals ar administratīvu iestādi, kurai ir pilnvaras pieņemt administratīvus vai politiskus lēmumus attiecībā uz minēto apgabalu atbilstīgi attiecīgās dalībvalsts tiesiskajai un institucionālajai sistēmai.

2. Lai izveidotu attiecīgo *NUTS* līmeni, kurā klasificē noteiktu administratīvu vienību kategoriju dalībvalstī, šīs administratīvo vienību kategorijas vidējais lielums dalībvalstī ir atkarīgs no šādiem iedzīvotāju skaita sliekšņiem:

[..]

Ja visas dalībvalsts iedzīvotāju skaits ir mazāks par attiecīgā *NUTS* līmeņa minimālo slieksni, visu dalībvalsti uzskata par vienu *NUTS* teritoriālo vienību šajā līmenī.

3. Šajā regulā teritoriālās vienības iedzīvotāju skaitu veido personas, kurām šajā apgabalā ir pastāvīga dzīvesvieta.

4. Esošās administratīvās vienības, ko izmanto *NUTS* klasifikācijā, ir noteiktas II pielikumā. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus un pielāgotu II pielikumu, pieņem saskaņā ar 7. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

5. Ja noteiktam *NUTS* līmenim saskaņā ar 2. punktā minētajiem kritērijiem dalībvalstī nav piemērota izmēra administratīvu vienību, šo *NUTS* līmeni veido, apvienojot atbilstošu skaitu mazāku tuvu esošu administratīvu vienību. Veicot šādu apvienošanu, ņem vērā tādus attiecīgus kritērijus kā ģeogrāfiskie, sociālekonomiskie, vēsturiskie, kultūras vai vides apstākļi.

Šādi izveidotas apvienotās vienības šeit turpmāk sauc par "neadministratīvām vienībām". Dalībvalsts neadministratīvu vienību lielums noteiktā *NUTS* līmenī ir atkarīgs no iedzīvotāju skaita sliekšņiem, kas minēti 2. punktā.

Dažām neadministratīvām vienībām tomēr var piemērot atkāpes no minētajiem sliekšņiem īpašu ģeogrāfisku, sociālekonomisku, vēsturisku, kultūras vai vides apstākļu dēļ, jo īpaši salās un attālākajos reģionos. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 7. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru."

72 Ņemot vērā šā sprieduma 68.–71. punktā izklāstītās tiesību normas, Komisija apstrīdētajā lēmumā pamatoti uzskatīja, ka "LESD 174., 176., 177. un 178. pants nevar būt juridiskais pamats ierosinātā tiesību akta [..] pieņemšanai".

73 No strīdīgā ierosinājuma, kāds tas ir aprakstīts iepriekš 3. un 5.–8. punktā, izriet, ka ierosinātajam tiesību aktam būtu jāļauj nacionālo minoritāšu reģionus iekļaut "reģiona" jēdzienā LESD 174.–178. panta izpratnē un pievērst tiem īpašu uzmanību Savienības kohēzijas politikas ietvaros, lai to etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības varētu tikt saglabātas. Ierosinātajam tiesību aktam konkrēti būtu dalībvalstīm jāuzliek pienākums ievērot to saistības pret nacionālajām minoritātēm, tostarp tad, kad tās īsteno Savienības kohēzijas politiku, jādefinē "nacionālo minoritāšu reģiona" – kas būtu arī "reģions" LESD 174.–178. panta izpratnē – jēdziens un jāizveido saraksts ar nacionālo minoritāšu reģionu nosaukumiem, kuri varētu gūt īpašu uzmanību Savienības kohēzijas politikas ietvaros, lai to īpatnības tiktu saglabātas.

74 No strīdīgā ierosinājuma turklāt izriet, ka nacionālo minoritāšu reģioni ir jādefinē, pamatojoties uz autonomiem kritērijiem un tātad neatkarīgi no dalībvalstīs pastāvošajām administratīvajām vienībām. Strīdīgajā ierosinājumā ir norādīts, ka "visi Savienības tiesību aktā definējamie [nacionālo minoritāšu reģionu] jēdziena būtiskie elementi jau ir atrodami neskaitāmos starptautiskos instrumentos, kurus pieņēmušas daudzas dalībvalstis", un šajā sakarā tajā ir atsauce uz "reģioniem, kuru nacionālās, etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības atšķiras no to apkārtējo reģionu īpatnībām". Saskaņā ar strīdīgo ierosinājumu šādi definētie reģioni ietvertu "ģeogrāfiskas zonas bez administratīvām pilnvarām". Tādējādi saskaņā ar strīdīgo ierosinājumu *NUTS* atbilstošu reģionu izveidošanai būtu jāņem vērā lingvistiskās, etniskās un kultūru robežas, kā arī autohtono kopienu, kas veido reģiona iedzīvotāju vairākumu, pirms tam referendumā paustā griba, un "[no ierosinātā tiesību akta izrietošās] garantijas saskaņā ar [Eiropas parlamenta] rezolūciju [par minoritāšu aizsardzību un diskriminācijas novēršanas politiku paplašinātajā Eiropā] un attiecīgo kopienu gribu varētu ietvert tādu autonomu reģionālo iestāžu izveidošanu, kurām būtu pietiekamas pilnvaras, lai [nacionālo minoritāšu reģioniem] palīdzētu saglabāt to nacionālās, lingvistiskās un kultūras īpatnības, kā arī to identitāti". Tādējādi no strīdīgā ierosinājuma izriet, ka tiesību akta priekšlikumam bija jāizraisa "reģiona" jēdziena LESD 174.–178. panta izpratnē definēšana no jauna, piešķirot reālu statusu nacionālo minoritāšu reģioniem, neņemot vērā attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošo politisko, administratīvo un institucionālo situāciju.

75 Kā norādīts iepriekš 70. punktā un saskaņā ar LES 4. panta 2. punktu – Savienībai kohēzijas politikas ietvaros ir jāņem vērā dalībvalstīs pastāvošā politiskā, administratīvā un institucionālā situācija. Tādējādi, kad – tikai ar mērķi nodrošināt reģionālo statistikas datu salīdzināmību – Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punktā ir paredzēts ņemt vērā tādus kritērijus kā ģeogrāfiskie, sociālekonomiskie, vēsturiskie, kultūras vai vides apstākļi, tas tā ir tikai tāpēc, lai iedzīvotāju skaita ziņā pietiekami lielā neadministratīvā vienībā apvienotu attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošās administratīvās vienības, un vienīgi ar mērķi nodrošināt statistikas par šo dažādo administratīvo vienību attīstības līmeni salīdzināmību. Turklāt, kad šajā pašā tiesību normā ir paredzēts, ka var tikt piemērotas atkāpes no demogrāfiskajiem sliekšņiem īpašu ģeogrāfisku, sociālekonomisku, vēsturisku, kultūras vai vides apstākļu dēļ, tas tā ir tikai attiecībā uz neadministratīvām vienībām, kuras pašas atbilst attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošu administratīvu vienību apkopojumam tīri statistiskiem mērķiem, un tas nevar likt jebkādā veidā grozīt attiecīgo dalībvalstu pastāvošo politisko, administratīvo un institucionālo regulējumu.

76 No tā izriet, ka savienības likumdevējs, nepārkāpdams LES 4. panta 2. punktu, nevarētu pieņemt tiesību aktu, kurā, tāpat kā ierosinātajā tiesību aktā, būtu definēti nacionālo minoritāšu reģioni, kuri varētu gūt īpašu uzmanību Savienības kohēzijas politikas ietvaros, pamatojoties uz autonomiem kritērijiem un tādējādi – neraugoties uz attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošo politisko, administratīvo un institucionālo situāciju.

77 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka nacionālo minoritāšu reģioni var atbilst attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošajām administratīvajām vienībām vai šādu vienību apvienojumiem, ir jānorāda, ka šo reģionu etnisko, kultūras, reliģijas vai lingvistisko īpatnību saglabāšana nav mērķis, kas varētu pamatot Savienības tiesību akta pieņemšanu, pamatojoties uz LESD 174., 176., 177. un 178. pantu.

78 Šīs pēdējās tiesību normas Savienības likumdevēju pilnvaro veikt pasākumus, lai veicinātu harmonisku visas Savienības attīstību un, it īpaši, mazinātu dažādu reģionu attīstības līmeņa atšķirības un vismazāk attīstīto reģionu atpalicību, šajā ziņā īpašu uzmanību veltot lauku apvidiem, apvidiem, kurus skar rūpniecības restrukturizācija, kā arī reģioniem, kuros ir būtiska vai pastāvīga ekonomiska vai demogrāfiska atpalicība, piemēram, galējiem ziemeļu reģioniem ar mazu iedzīvotāju blīvumu, kā arī salām un pārrobežu un kalnu reģioniem.

79 Tiesa, prasītāji būtībā apgalvo, ka, pirmkārt, Eiropas integrācija un, it īpaši, Savienības kohēzijas politikas īstenošana šobrīd neveicina visas Savienības harmonisku attīstību, jo tās apdraud nacionālo minoritāšu reģionu īpatnības, kuras šī iemesla dēļ "izdziest", un ka, otrkārt, nacionālo minoritāšu reģioni cieš no būtiskas un pastāvīgas ekonomiskas vai demogrāfiskas atpalicības, kas saistīta ar to iedzīvotāju mazākuma pozīciju valsts līmenī un ietekmē viņu ekonomisko attīstību salīdzinājumā ar blakusesošajiem reģioniem.

80 Tomēr, kā pamatoti norāda Komisija, prasītāju argumentācija šajā ziņā ir balstīta uz apgalvojumiem, kuri nav ne pamatoti, ne – vēl jo vairāk – pierādīti.

81 Pirmkārt, prasītāji nav pierādījuši, ka gan Savienības, gan dalībvalstu veiktā Savienības kohēzijas politikas īstenošana apdraudētu nacionālo minoritāšu reģionu raksturīgās īpatnības.

82 Saskaņā ar LES 2. pantu Savienība ir balstīta uz cieņu pret cilvēktiesībām, tostarp minoritātēm piederošo personu tiesībām. Turklāt Eiropas Savienības pamattiesību hartas 21. panta 1. punktā ir aizliegta jebkāda diskriminācija saistībā ar piederību pie nacionālās minoritātes. Savukārt LESD 6. panta 1. punktā ir noteikts, ka Savienība atzīst tiesības, brīvības un principus, kas izklāstīti Pamattiesību hartā, kurai ir tāds pats juridiskais spēks kā Līgumiem, un šīs Hartas 51. panta 1. punktā ir precizēts, ka tās noteikumi attiecas uz Savienības iestādēm un struktūrām, ievērojot subsidiaritātes principu, un uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. No tā izriet, ka, īstenojot savu dalīto kompetenci ekonomiskās, sociālās un teritoriālās kohēzijas jomā, Savienība un dalībvalstis nedrīkst diskriminēt personas un iedzīvotājus to piederības nacionālajai minoritātei dēļ.

83 Vēl jāuzsver, ka strīdīgais ierosinājums nav vērsts uz cīņu pret diskrimināciju, kuru to piederības nacionālajai minoritātei dēļ pieredz personas un iedzīvotāji, kas dzīvo nacionālo minoritāšu reģionos, bet gan uz to, lai novērstu jebkādas nacionālo minoritāšu reģionu ekonomikas attīstības atšķirības vai atpalicību salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem to nelabvēlīgo apstākļu dēļ, ko šiem pirmajiem reģioniem rada to etniskās, kultūras, reliģijas vai valodu īpašās iezīmes. Prasības pieteikuma 5. punktā prasītāji turklāt paši ir atzinuši, ka strīdīgā ierosinājuma "mērķis" nav "aizkavēt diskrimināciju", lai gan viņi neizslēdz, ka ierosinātajam tiesību aktam varētu būt šādas "sekas".

84 Tādējādi, pretēji prasītāju apgalvotajam, ne LES 2. pants, ne Pamattiesību hartas 21. panta 1. punkts, nedz arī kāda cita Savienības tiesību norma par cīņu pret diskrimināciju, it īpaši tiesību normas par piederību nacionālajai minoritātei, nevarēja Komisijai ļaut Savienības kohēzijas politikas ietvaros iesniegt tāda Savienības tiesību akta priekšlikumu, kura mērķis un saturs atbilstu ierosinātā tiesību akta mērķim un saturam.

85 Otrkārt, prasītāji nav pierādījuši, ka nacionālo minoritāšu reģionu etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības varētu tikt uzskatītas par būtisku vai pastāvīgu demogrāfisku atpalicību LESD 174. panta trešās daļas izpratnē.

86 Šajā ziņā, lai gan LESD 174. panta trešajā daļā ir atzīts, ka galējie ziemeļu reģioni ar mazu iedzīvotāju blīvumu, kā arī salas un pārrobežu un kalnu reģioni cieš no būtiskas vai pastāvīgas ekonomiskas vai demogrāfiskas atpalicības, kas atbilst to izolētībai, pārrobežu raksturam, reljefam, mazajam vai ļoti mazajam iedzīvotāju blīvumam, tajā nav minēti reģioni, kuru etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības atšķiras no apkārtējo reģionu īpatnībām. Padomes 2013. gada 17. decembra Regulas (ES) Nr. 1303/2013, ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV L 347, 320. lpp.), 121. panta 4. punkts, uz kuru atsaucas prasītāji, šajā ziņā nekādi nepaplašina LESD 174. panta piemērošanas jomu, jo tas attiecas tikai uz salu apvidiem, kalnu apvidiem, mazapdzīvotiem un ļoti mazapdzīvotiem apvidiem un tālākiem reģioniem. Tādējādi no šī 121. panta 4. punkta nevar tikt secināts, ka "būtiskas vai pastāvīgas demogrāfiskas atpalicības" jēdziens LESD 174. panta trešās daļas izpratnē varētu ietvert nacionālo minoritāšu reģionu etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības.

87 Pat pieņemot, ka šīs īpatnības varētu tikt aplūkotas kā attiecīgo reģionu īpašie demogrāfiskie dati, nav pierādīts, ka šo reģionu ekonomikas attīstībai tās veidotu pastāvīgu nelabvēlīgu faktoru salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem. Tiesa, kā norāda prasītāji, atšķirības, tostarp lingvistiskās, starp šiem reģioniem un apkārtējiem reģioniem var būt pamatā noteiktām darījumu papildizmaksām vai nodarbinātības grūtībām. Tomēr, kā pamatoti norāda Komisija, šo reģionu īpatnības tiem var arī piešķirt zināmas salīdzinošas priekšrocības, kā, piemēram, zināmu pievilcību tūrisma ziņā vai daudzvalodību.

88 Kas attiecas uz Savienības tiesību aktiem, kuri, kā Komisijas 2003. gada 24. jūlija paziņojums Padomei, Eiropas Parlamentam, Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Valodu apguves un valodu daudzveidības sekmēšana: rīcības plāns 2004.–2006. gadam" (COM (2003) 449, galīgā redakcija), sliecas veicināt reģionālās un minoritāšu valodas, tad to izejas punkts nav uzskats, ka šīs valodas būtu nelabvēlīgs faktors to reģionu, kuros tajās runā, ekonomikas attīstībai, bet gan uzskats, ka šīs valodas ir daļa no Savienības lingvistiskās dažādības un daudzvalodības, kas savukārt tiek uztverts kā priekšrocība.

89 Tādējādi, tā kā trūkst jebkādu prasītāju sniegtu pierādījumu, nav nekāda pamata uzskatīt, ka nacionālo minoritāšu reģionu etniskās, kultūras, reliģijas vai lingvistiskās īpatnības sistemātiski radītu nelabvēlīgu situāciju to ekonomikas attīstībai salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem un ka tādējādi šīs īpatnības varētu tikt atzītas par "būtisku vai pastāvīgu demogrāfisku atpalicību" LESD 174. panta trešās daļas izpratnē.

90 Visu iepriekš minēto iemeslu dēļ ir pilnībā jānoraida iebildumi par kļūdainu LESD 4. panta 2. punkta c) apakšpunkta un 174. panta, kā arī Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punkta, to lasot šīs pašas regulas preambulas 10. apsvēruma gaismā, interpretāciju.

Par iebildumu par kļūdainu LESD 167. panta interpretāciju

91 Prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā, uzskatot, ka strīdīgais ierosinājums acīmredzami ir ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu LESD 167. pantā paredzēto kultūras politiku, ir pieļāvusi interpretācijas kļūdu.

92 Komisija, kuru atbalsta Rumānija un Slovākijas Republika, lūdz šo iebildumu noraidīt.

93 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, definējusi ierosinātā tiesību akta saturu tā, kā norādīts iepriekš šā sprieduma 52. punktā, atzīmēja:

"Arī [..] LESD [..] 167. pants nevar būt juridiskais [..] pamats ierosinātajam tiesību aktam, ciktāl [šis tiesību akts] nesekmētu nevienu no šajā tiesību normā minētās politikas mērķiem [..]."

94 Šis iebildums izvirza jautājumu par to, vai, ņemot vērā it īpaši tā mērķi un saturu, ierosinātajam tiesību aktam bija jāsekmē kāds no LESD 167. pantā minētās Savienības kultūras politikas mērķiem.

95 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 22. pantu un LES 3. panta 3. punktu Savienība respektē savu kultūru un valodu daudzveidību un nodrošina Eiropas kultūras mantojuma aizsardzību un sekmēšanu.

96 LESD 6. panta c) punktā kultūra ir minēta starp jomām, kurās Savienības kompetencē ir veikt darbības, lai atbalstītu, koordinētu vai papildinātu dalībvalstu darbības. Kā izriet arī no LESD 2. panta 5. punkta pirmās daļas, šī Savienības kompetence neaizstāj dalībvalstu kompetenci un ir tai subsidiāra.

97 LESD 167. pantā ir noteikts:

"1. Savienība veicina dalībvalstu kultūru uzplaukumu, respektējot to nacionālās un reģionālās atšķirības un vienlaikus pievēršot uzmanību kopīgajam kultūras mantojumam.

2. Savienības rīcības mērķis ir veicināt dalībvalstu sadarbību un vajadzības gadījumā atbalstīt un papildināt to rīcību šādās jomās:

— zināšanu par Eiropas tautu kultūru un vēsturi uzlabošana un popularizēšana;

— Eiropas nozīmes kultūras mantojumu glabāšana un sargāšana;

— nekomerciāli kultūras sakari;

— jaunrade mākslā un literatūrā, arī audiovizuālā jomā.

3. Savienība un dalībvalstis kultūras jomā veicina sadarbību ar trešām valstīm un kompetentām starptautiskām organizācijām, jo īpaši ar Eiropas Padomi.

4. Rīkojoties saskaņā ar citiem Līgumu noteikumiem, Savienība ņem vērā kultūras aspektus, jo īpaši, lai respektētu un veicinātu kultūru daudzveidību.

5. Lai palīdzētu sasniegt šajā pantā minētos mērķus:

— Eiropas Parlaments un Padome saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru pēc apspriešanās ar Reģionu komiteju paredz veicināšanas pasākumus, kas neietver dalībvalstu normatīvo aktu saskaņošanu;

— Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem ieteikumus."

98 No LESD 167. panta – precīzāk – no šī panta 2. un 5. punkta izriet, ka – Savienības kultūras politikas ietvaros un lai veicinātu dalībvalstu kultūru uzplaukumu, respektējot to nacionālās un reģionālās atšķirības un vienlaikus pievēršot uzmanību kopīgajam kultūras mantojumam, – Savienības likumdevējs ir tiesīgs paredzēt veicināšanas pasākumus, kas neietver dalībvalstu normatīvo aktu saskaņošanu, vai pieņemt ieteikumus, kuriem ir konkrēts mērķis, proti, pirmkārt, zināšanu par Eiropas

tautu kultūru un vēsturi uzlabošana un popularizēšana, otrkārt, Eiropas nozīmes kultūras mantojumu glabāšana un sargāšana, treškārt, nekomerciāli kultūras sakari un, ceturtkārt, jaunrade mākslā un literatūrā, arī audiovizuālā jomā.

99 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā Komisija pamatoti uzskatīja, ka "ierosinātais šis tiesību akts [..] nesekmētu nevienu no [LESD 167. pantā minētās Savienības kultūras politikas] mērķiem".

100 No strīdīgā ierosinājuma, kāds tas aprakstīts iepriekš 3. un 5.–8. punktā, izriet, ka ar ierosināto tiesību aktu faktiski būtu Savienības kohēzijas politikas ietvaros jāīsteno noteiktas garantijas nacionālo minoritāšu reģionu etnisko, kultūras, reliģijas vai lingvistisko īpatnību saglabāšanai. Šīm garantijām būtībā būtu jāpiedāvā nacionālo minoritāšu reģioniem iespēja piekļūt Savienības kohēzijas politikas fondiem, līdzekļiem un programmām, lai novērstu ekonomikas attīstības atšķirības vai atpalicību salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem, proti, atzīt nacionālo minoritāšu reģioniem autonomijas statusu saskaņā ar to iedzīvotāju (referenduma ceļā) pausto gribu, neņemot vērā attiecīgajās dalībvalstīs pastāvošo politisko, administratīvo un institucionālo situāciju.

101 Taču LESD 167. pants nevar būt pamats Savienības tiesību akta ar šādu mērķi un saturu pieņemšanai. Nacionālo minoritāšu reģionu saglabāšana ar to etnisko, kultūras, reliģijas vai lingvistisko īpatnību palīdzību, ieskaitot šādu reģionu autonomijas atzīšanu, lai īstenotu Savienības kohēzijas politiku, ir mērķis, kas, pirmkārt, ievērojami pārsniedz vienkāršu dalībvalstu kultūru uzplaukuma veicināšanu, respektējot to nacionālās un reģionālās atšķirības, vai vienkāršu uzmanības pievēršanu kopīgajam kultūras mantojumam un, otrkārt, nav tieši saistīts ar kādu no LESD 167. panta 2. punktā konkrēti minētajiem mērķiem. Turklāt prasības pieteikuma 5. punktā prasītāji paši ir atzinuši, ka strīdīgā ierosinājuma "mērķis" nav "aizsargāt kultūru daudzveidību", lai arī viņi neizslēdz, ka ierosinātajam tiesību aktam varētu būt šādas "sekas".

102 Tādējādi, pretēji prasītāju apgalvotajam, ne LES 3. panta 3. punkts, ne LESD 167. panta 1. punkts, ne Pamattiesību hartas 22. pants šajā lietā neļāva Komisijai Savienības kohēzijas politikas ietvaros iesniegt tāda tiesību akta projektu, kura mērķis būtu aizsargāt nacionālo minoritāšu pārstāvēto kultūru daudzveidību, turklāt šis tiesību akts nebūtu atbildis ierosinātā tiesību akta mērķim un saturam.

103 Katrā ziņā ir jānorāda, ka ierosinātā tiesību akta pieņemšana – kas obligāti prasītu "nacionālo minoritāšu reģionu" jēdziena definēšanu Savienības kohēzijas politikas īstenošanai, neatbilstu nevienam no LESD 167. panta 2. punktā paredzētajiem rīcības veidiem Savienības kultūras politikas mērķu īstenošanas veicināšanai, proti, veicināšanas pasākumu, kas neietver dalībvalstu normatīvo aktu saskaņošanu, paredzēšanai vai ieteikumu pieņemšanai.

104 Visu iepriekš minēto iemeslu dēļ iebildums par kļūdainu LESD 167. panta interpretāciju ir jānoraida.

Par iebildumu par kļūdainu LESD 19. panta 1. punkta interpretāciju

105 Prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā, uzskatot, ka neviens Līgumu noteikums neveido juridisku pamatu nekādai iestāžu darbībai ar mērķi vērsties pret diskrimināciju piederības nacionālajai minoritātei dēļ, ir pieļāvusi LESD 19. panta 1. punkta interpretācijas kļūdu.

106 Komisija, kuru atbalsta Rumānija un Slovākijas Republika, lūdz šo iebildumu noraidīt.

107 Apstrīdētajā lēmumā Komisija, definējusi ierosinātā tiesību akta saturu tā, kā norādīts iepriekš šā sprieduma 52. punktā, un norādījusi, ka tās pārbaude attiecās uz "ierosinātajiem [..] Līgumu noteikumiem un [..] jebkādiem citiem iespējamajiem juridiskajiem pamatiem", atzīmēja:

"Jāsecina, ka [..] Līgumos nav nekāda juridiskā pamata, kas ļautu ierosināt tādu [Savienības] tiesību aktu priekšlikumu, kura saturs atbilstu [strīdīgajam ierosinājumam]."

108 Prasītāji šajā ziņā Komisijai pārmet kļūdainu LESD 19. panta 1. punkta – kurš varētu būt bijis ierosinātā tiesību akta juridiskais pamats – interpretāciju.

109 Šis iebildums izvirza jautājumu par to, vai, ņemot vērā it īpaši tā mērķi un saturu, ierosinātais tiesību akts būtu varējis tikt pieņemts, pamatojoties uz LESD 19. panta 1. punktu.

110 LESD 19. pantā ir noteikts:

"1. Neskarot pārējos Līgumu noteikumus un nepārsniedzot pilnvaras, ko Savienībai piešķir Līgumi, Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru, saņēmusi Eiropas Parlamenta piekrišanu, ar vienprātīgu lēmumu var paredzēt attiecīgus pasākumus, lai cīnītos pret diskrimināciju dzimuma, rases vai etniskās izcelsmes, reliģijas vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, Eiropas Parlaments un Padome, lai atbalstītu dalībvalstu rīcību, kas vērsta uz 1. punktā minēto mērķu sasniegšanu, saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru var pieņemt pamatprincipus Kopienas veicināšanas pasākumiem, kas neietver dalībvalstu normatīvo aktu saskaņošanu."

111 Neskarot citus Līgumu noteikumus un atbilstīgi tai kompetencei, kas ar tiem piešķirta Savienībai, LESD 19. panta 1. punktā Savienības likumdevējs ir pilnvarots noteikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai apkarotu diskrimināciju dzimuma, rases vai etniskās izcelsmes dēļ, reliģijas vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai dzimumorientācijas dēļ.

112 Šajā lietā, pat bez vajadzības uzdot jautājumu par to, vai "diskriminācijas" jēdziens šīs tiesību normas izpratnē ietver vai neietver diskrimināciju saistībā ar piederību pie nacionālās minoritātes, jāatgādina, ka strīdīgais ierosinājums – kā jau atzīts iepriekš 83. punktā – nebija vērsts uz cīņu pret diskrimināciju, kuru to piederības nacionālajai minoritātei dēļ pieredz personas un iedzīvotāji, kas dzīvo nacionālo minoritāšu reģionos, bet gan uz to, lai novērstu jebkādas nacionālo minoritāšu reģionu ekonomikas attīstības atšķirības vai atpalicību salīdzinājumā ar apkārtējiem reģioniem to nelabvēlīgo apstākļu dēļ, ko šiem pirmajiem reģioniem rada to etniskās, kultūras, reliģijas vai valodu īpašās iezīmes.

113 Tādējādi, kā Komisija pamatoti atzinusi apstrīdētajā lēmumā, LESD 19. panta 1. punkts nevarēja būt atbilstošs juridiskais pamats tāda Savienības tiesību akta priekšlikuma iesniegšanai, kura mērķis un saturs atbilst strīdīgajā ierosinājumā aprakstītajam.

114 Visu iepriekš minēto iemeslu dēļ iebildums par kļūdainu LESD 19. panta 1. punkta interpretāciju ir jānoraida.

Par iebildumiem par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu

115 Prasītāji, kurus atbalsta Ungārija, apgalvo, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, atteikdamās reģistrēt strīdīgo ierosinājumu nevis apstrīdētajā lēmumā minētā iemesla dēļ atbilstoši Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktam, ka tas acīmredzami ir ārpus tās pilnvarām, bet gan,

kā izriet no tās procesuālajiem rakstiem šajā tiesvedībā, tādēļ, ka atbilstoši spēkā esošajiem Savienības tiesību aktiem tā neuzskatīja par lietderīgu izmantot savas pilnvaras tā, kā prasītāji to vēlējās, un Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā tas nav paredzēts.

116 Viņi turklāt apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi labas pārvaldības principu, jo šajā lietā tai esot bijis nodoms atturēt no pilsoņu iniciatīvu [iesniegšanas] pat tad, ja tās, kā šajā gadījumā, atbilst Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem reģistrācijas nosacījumiem, izmantojot neatbilstošus līdzekļus, tādus kā Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas ņemšana vērā.

117 Komisija, kuru atbalsta Slovākijas Republika, lūdz šos iebildumus noraidīt.

118 Pirmkārt, attiecībā uz iebildumu par pilnvaru nepareizu izmantošanu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pilnvaru nepareiza izmantošana Savienības tiesībās ir precīzi definēta un skar situāciju, kurā administratīva iestāde izmanto savas pilnvaras citam mērķim, nevis tam, kuram pilnvaras tai tikušas piešķirtas. Lēmums ir pieņemts, nepareizi izmantojot pilnvaras, tikai tad, ja, pastāvot objektīvām, nozīmīgām un saskaņotām pazīmēm, tas ir ticis pieņemts, lai īstenotu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem izdarīta atsauce (skat. spriedumu, 2008. gada 9. septembris, *Bayer CropScience* u.c./Komisija, T-75/06, Krājums, EU:T:2008:317, 254. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Šajā lietā, lai pierādītu pilnvaru nepareizas izmantošanas pastāvēšanu, prasītāji balstās uz dažiem argumentiem, kurus Komisija izvirzījusi savai aizstāvībai, no kuriem izrietot, ka atbilstoši spēkā esošajiem Savienības tiesību aktiem tā neuzskatīja par lietderīgu izmantot savas pilnvaras tā, kā prasītāji to vēlējās.

120 Šajā ziņā ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums, saskaņā ar kuru strīdīgais ierosinājums neatbilda Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajiem reģistrācijas nosacījumiem, jo tas acīmredzami bija ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus. Iebildumu raksta 10. un 11. punktā Komisija ir atgādinājusi šo pamatojumu un norādījusi, ka tā "pieturas pie sava viedokļa" to iemeslu dēļ, ko tā sīkāk skaidro iebildumu rakstā, ņemot vērā prasības pieteikumā izklāstītos argumentus. Tāpat atbildes uz repliku 2. un 97. punktā Komisija ir norādījusi, ka tā "pilnībā uztur savu argumentāciju un prasījumus [..], kas izklāstīti iebildumu rakstā", un ka tā "pamatoti un saskaņā ar tiesību normām noraidīja [strīdīgā ierosinājuma] reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz Regulas [..] Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu". No iepriekš minētā izriet, ka Komisija savos procesuālajos rakstos ir aizstāvējusi apstrīdētajā lēmumā ietverto argumentu pamatotību, kas šajā tiesvedībā nav apstrīdēta.

121 Šajā kontekstā prasītāju uzsvērtie teksta fragmenti, proti, iebildumu raksta 17. punkts, saskaņā ar kuru "Savienības politika nevar kļūt par tādas politikas instrumentiem, kas vērsta pret nacionālajām minoritātēm", un iebildumu raksta 58. punkts, saskaņā ar kuru "Komisija uzskata, ka nacionālo minoritāšu īpatnības var tikt atbilstoši ņemtas vērā, nosakot [..] *NUTS* nomenklatūru dalībvalstu mērogā", nevar tikt uzskatīti par apstākļiem, kas pierāda, ka apstrīdētais lēmums praksē bija balstīts uz citiem iemesliem, nevis tajā oficiāli minētajiem, kuru pamatotību saistībā ar šo tiesvedību nav varēts apstrīdēt, un par tādiem, kas liecinātu, ka Komisija būtu nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai piešķirtas ar Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

122 No tā izriet, ka prasītāji šajā lietā nav snieguši objektīvas, atbilstošas un saskaņotas norādes, kas ļautu secināt, ka apstrīdētais lēmums būtu ticis pieņemts citu, nevis norādīto mērķu dēļ, proti, tāpēc, ka Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie reģistrācijas nosacījumi nebija izpildīti, jo strīdīgais ierosinājums acīmredzami bija ārpus Komisijas pilnvarām iesniegt Savienības tiesību akta priekšlikumu, lai īstenotu Līgumus.

123 Tādējādi iebildums par Komisijas pieļauto pilnvaru nepareizu izmantošanu ir jānoraida kā nepamatots.

124 Otrkārt, attiecībā uz iebildumu par labas pārvaldības principa pārkāpumu ir jāuzsver, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 41. panta 1. punktu "ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās". Turklāt no Regulas Nr. 211/2011 preambulas 10. apsvēruma izriet, ka labas pārvaldības princips ietver tostarp to, ka Komisija reģistrē visas ierosinātās pilsoņu iniciatīvas, kuras atbilst šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem, šīs regulas 4. panta 2. punktā paredzētajā termiņā, proti, divu mēnešu laikā pēc II pielikumā aprakstītās informācijas saņemšanas.

125 Šajā lietā, pretēji prasītāju apgalvotajam, Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie reģistrācijas nosacījumi, kā izriet no iebildumu par to, ka Komisija kļūdaini esot interpretējusi Līgumu noteikumus, pārbaudes, nebija izpildīti un tādējādi šī iestāde pamatoti atteica strīdīgā ierosinājuma reģistrāciju saskaņā ar šīs pašas regulas 4. panta 3. punktu.

126 Tādējādi Komisija varēja pieņemt apstrīdēto lēmumu, nepārkāpjot labas pārvaldības principu.

127 Tādējādi arī iebildums par šī principa pārkāpumu ir jānoraida kā nepamatots.

128 Tā kā visi iebildumi, kurus prasītāji izvirzījuši sava vienīgā pamata būtībā par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu pamatojumam, ir noraidīti, šis pamats un līdz ar to visa prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

129 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāsedz savi, kā arī jāatlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumi, un šajā ziņā nav jāņem vērā kaitējums, ko prasītāji nodarījuši tiesvedības aizsardzībai, it īpašo pušu procesuālo tiesību vienlīdzības, kā arī pareizas tiesvedības principam (šajā ziņā pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 21. septembris, Zviedrija u.c./*API* un Komisija, C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, Krājums, EU:C:2010:541, 85. un 93. punkts), strīdīgā ierosinājuma interneta vietnē publicējot Komisijas iebildumu rakstu (šī sprieduma 22. punkts).

130 Turklāt atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Šīs tiesību normas ir jāpiemēro Ungārijai, Grieķijas Republikai, Rumānijai un Slovākijas Republikai.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Balázs-Árpád Izsák* un *Attila Dabis* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) Ungārija, Grieķijas Republika, Rumānija un Slovākijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2016. gada 10. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture 2

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 3

Juridiskais pamatojums 5

Par dažu iebildumu pieņemamību 5

Par lietas būtību 6

Par iebildumu par Regulas Nr. 211/2011 4. panta 1. un 2. punktā neparedzētas informācijas kļūdainu ņemšanu vērā 7

Ievada apsvērumi par pārējiem prasītāju izvirzītajiem iebildumiem 9

Par iebildumiem par kļūdainu LESD 4. panta 2. punkta c) apakšpunkta un 174. panta, kā arī Regulas Nr. 1059/2003 3. panta 5. punkta, to lasot šīs pašas regulas preambulas 10. apsvēruma gaismā, interpretāciju 10

Par iebildumu par kļūdainu LESD 167. panta interpretāciju 14

Par iebildumu par kļūdainu LESD 19. panta 1. punkta interpretāciju 16

Par iebildumiem par pilnvaru nepareizu izmantošanu un labas pārvaldības principa pārkāpumu 17

Par tiesāšanās izdevumiem 19

i — Teksta 73. punkta otrajā teikumā pēc sākotnējās elektroniskās publikācijas ir veikti valodnieciski labojumi.